

سیدمصطفی هاشمی‌طبا

ظاهراً همه، همه‌دان شده‌اند و اوضاع کشور هم به سمتی رفته که همه، مثل حقیر، در همه کارهای تخصصی و غیرتخصصی خودشان دخالت و برای سرنوشت آینده کشور طراحی می‌کنند. شاید هم در ارتباطاتی هستند و به نمایندگی از گروه‌های اصلی، خط‌مشی ارائه می‌دهند تا به مثابه صدای ولین‌دزد شبانه، صدای عملکرد صبح‌هنگام به گوش برسد.

من در عجبم چگونه یک نماینده مجلس که هنرش واردکردن تهمت و افتراست، ناگهان از بزرگ‌ترین تصمیم عملی فنی و سیاسی در ایران به مثابه «کن فیکون» سخن می‌گوید و آن‌که مشهور به اقتصاددانی است، ناگهان در نقش یک ژئوپولیتیسین ظاهر می‌شود و تلاش‌های حاکمیت در ایران برای مخالفت و مبارزه با کشتار جمعی را که صبغه مذهبی هم دارد، نادیده می‌گیرد و هدف هسته‌ای ایران را از زمان تأسیس تانکون، برعکس سیاست‌های اعلام‌شده و رفتاری، دسترسی به سلاح هسته‌ای اعلام می‌کند. یعنی حرکت اجرائی ایران همانی بوده که سردمداران غرب گفته‌اند و آژانس انرژی اتمی جهانی نگران آن بوده و مسئولان ما به هر دلیل خلاف آن نظر داده‌اند و به همین دلیل آنان حرف مسئولان ما را دروغ پنداشته و به راستی‌آزمایی دست زده‌اند. البته اعتراف می‌کنم که به خاطر دسترسی‌ناداشتن به اطلاعات محرمانه و سزای در جهل مرکب به سر می‌برم و این را هم قبلاً نوشته بودم که سلسله تفهیم‌های حقیر و امثال حقیر درباره مسائل کشور و تضادهای بیانی و عملی به حدی است که صفت ناگامی صادق درک و شعور این نویسنده است و حال یک تفهیم‌دیده جدید در راستی‌آزمایی این صفت توفیق پیدا کرده است.

البته من تعمداً خود را از دریافت اطلاعات رسانه‌های بیگانه محروم کرده‌ام و برعکس بر رسانه‌های داخلی دقت کرده‌ام زیرا بر این باورم که در میان سخنان مسئولان و مندرجات رسانه‌ها هم اطلاعات لازم را می‌توان دریافت، درست مانند آنچه چشم‌پسید آموزگار در انتقاد از جمهوری اسلامی به بریده‌های متعدد روزنامه‌های داخلی استناد و آن را منتشر کرده بود.

از همین اطلاعات داخلی برخلاف مشاوره که مردم را به کلاشینکف و لنگ و دمیایی تشویق کرده بود و برخی امام‌جمعه‌هایی که توصیه کردند مردم اشکنه بخورند و به جای تعصم از دنیا و شکایت از ناداری‌ها روزه‌گیری و نماز و استغنا به درگاه خداوند داشته باشند، هرچند معلوم شد خودشان از فرط کرسنگی سنگ به شکم بسته‌اند، معتقدم که مسئولان اصلی جمهوری اسلامی واقعا در فکر برخوردارشدن مردم و گسترش سفره آنان و رفاه ایشان هستند، هرچند در این امر حتی به قیمت هدر دادن منابع طبیعی و اصلی کشور توفیق چندانی نداشته‌اند. بنابراین بسیار عجیب است که ژئوپولیتیسین‌های نوظهور و همه‌دان خط‌مشی را برای کشور ترسیم می‌کنند. قویا معتقدم غربی‌ها و به‌خصوص اشغالگران قدس به خوبی بر این واقف هستند که بر فرض داشتن سلاح هسته‌ای، مسئولان ایرانی هم به‌واسطه علایق دینی و هم به واسطه شرایط انسانی و البته به دلایل واضح دیگر، هرگز اقدام به شلیک آن نخواهند کرد. بیشتر بر این باورم که آنها ما را با این هیاهو سرگرم کرده‌اند که کشور به‌تدریج از داخل تهی شود و توان مقاومت داخلی از دست برود، هم روند حرکت مادی جامعه ایران را در نظر دارند و هم تاثیر امواج سنسگین تهاجم فرهنگی در سپهر سرزمین ایران را.

اگر کره شمالی با داشتن سلاح هسته‌ای می‌خواهد ادای پیشگیری از حمله را درآورد این کار را به قیمت محرومیت و حتی مسدودیت سیاسی، فرهنگی و اقتصادی مردم کشورش انجام داده؛ در حالی که ایران در ۴۰ سال گذشته در داخل به غلط با درست سیاست‌های لیبرالی و گسترش امکانات برای مردم (حداقل بخش وسیعی از مردم) را سرلوحه کار قرار داده است. به نظر می‌رسد بازی سلاح هسته‌ای را آنها بیشتر دوست دارند، چه اینکه مطمئن هستند همان‌طور که در پاکستان سلاح هسته‌ای نم کشیده، سلاح ایران هم چنین خواهد بود.

پنجشنبه ۲۰ اردیبهشت ۱۴۰۳
۳۰ شوال ۱۴۴۵
۹ می ۲۰۲۴
سال بیست‌ویکم
شماره ۴۸۲۹
۲۰ هزار تومان
۱۲ صفحه

دیدار اعضای تیم ملی فوتبال با رهبر انقلاب

در «شرق» امروز می‌خوانید: اقدامات خرابکارانه روسیه در آمریکا و اروپا؛ جاسوس مکمل سرباز • افزایش تعرض به جنگل بانان در سال جاری • دخترانی که عروس آتش می‌شوند

برگزیده‌ها

روایت یک درد که تا مغز استخوانت را می‌سوزاند

تانزانت یا کتانزانت

یک حکم با چند ابهام

تابوشکنی در اصفهان؟

کمرب ایران برای اولین بار آمار صادرات و واردات دارو را منتشر کرد

کاهش ۱۳ درصدی واردات دارو

«نلسون ماندلا» و خردورزی جدید

زندگی دشوار «ماندلا»یی

گزارش تشریح‌را در صفحه ۲ بخوانید

گمای مسکن

آخرین گزارش بانک مرکزی از ریزش بیش از ۷۵ درصدی معاملات ملک در فروردین امسال در مقایسه با سال گذشته حکایت دارد

این گزارش را در صفحه ۴ بخوانید. عکس: محمد سعید سعیدی قازان

یادداشت

راه حل ریشه‌ای اختلافات شهری

شورای قوی مردمی و شهردار متخصص و هماهنگ

ترانه‌بیدا

معمار و شهروشناس

هنوز تب اعتراضات ساکنان اطراف پارک قیصریه در شمال شهر تهران خوابیده که موضوع ساخت‌وساز در پارک لاله، توجه و تکاپوی ناظران شهری را به خود جلب کرده است. این پروژه که مدتی است همچنان میان اماواگرها است، این بار از سوی

شهرداری تهران، نه برای ساخت مسجد؛ بلکه گویا برای احداث مکانی فرهنگی انتخاب شده است. البته شهرداری روشن نمی‌گوید چه می‌خواهد بسازد؟ ولی برخی افراد از قول‌های شهرداری به خیلی از نهادها در داخل پارک‌ها می‌گویند... ظاهراً سال گذشته از سوی وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی اعلام شده بود که قرار است مرکز دائمی خانه جشنواره‌های فرهنگی-هنری با مجموعه سینمایی و گالری هنرهای تجسمی و مکانی برای کنسرت موسیقی، در ضلع جنوبی پارک لاله تهران (بلوار کشاورز) احداث شود. ما تصور کردیم این مکان آن زمین خالی تقاطع خیابان حجاب باید باشد. به هر حال گفته بودند انتخاب این مکان به دلیل نزدیکی بودن آن به فضاهای فرهنگی اطراف، کتابخانه‌ها، انتشارات‌ها و فرهنگستان هنر بوده است.

اکنون برخی از توقف پروژه می‌گویند و برخی حصارکشی‌ها را برای تجهیز پارک به منبع آب عنوان می‌کنند. و هر روز هرکس اظهارنظری می‌کند که فردای آن خلافتش ثابت می‌شود. مهدی عباسی، رئیس کمیسیون شهرسازی و معماری شورای شهر تهران، در پاسخ به زمزمه‌های ساخت‌وساز در بخش جنوبی پارک قدیمی لاله به اکو ایران می‌گوید: «پیگیری و گفت‌وگوهایی با ریاست شورای شهر، معاون خدمات شهری شهردار و شهردار منطقه داشتم و براساس هماهنگی‌ها پروژه‌ای در این نقطه احداث نمی‌شود». در واقع مسئولان جسته‌وگریخته می‌گویند ساخت‌وسازی در کار نیست و درختی بریده نخواهد شد؛ اما فیلم منتشرشده از درون حصارکشی انجام‌شده در پارک لاله، نشان از وجود تعداد درخور توجهی درخت در داخل آن دارد که احتمالاً با احداث هر ساختمانی از بین رفتن‌شان محتمل است. خلاصه اینکه سؤال‌های مبهم بیشتر از پاسخ‌های شفاف هستند؛ اگر احداثی در کار نیست، پس حصارکشی برای چیست؟ و چرا همین دوشنبه گذشته خبر آمد که اعضای شورای شهر تهران به محل پارک لاله می‌روند تا جلوی گودبرداری را بگیرند؟ ظاهراً در شورای شهر اختلافاتی پیش

آمده و همه گنج‌اند که عاقبت این سنتیز و گریز به کجا خواهد انجامید؟ پاسخ‌های متناقض مسئولان شهر و بزرگان شهرداری قانع‌کننده نیست. اکنون باید پرسش بزرگ‌تری را مطرح کرد که: اصلاً قضیه چیست؟ چرا در شهرمان قانون و طرح و ضابطه

نداریم؟ مگر رابطه میان شهرداری و شورای شهر را قانون مشخص نکرده است؟ مگر شورای شهر نباید ضمن نظارت و پایش کار شهرداری، به شهروندان پاسخ‌گو باشد؟ در واقع، این گرہ‌ها در شهر زمانی کور می‌شود که ارتباطات بین عوامل دخیل خوب تعریف نشده باشند. همه می‌دانیم که شوراها یک فصل از قانون اساسی را به خود اختصاص داده و حذف شوراها غیرممکن و نقض قانون اساسی است. در ضمن می‌دانیم که هیچ‌کس مخالف ساخت مجموعه‌های فرهنگی و هنری نیست؛ اما این شورای شهر است که باید بگوید: هر چیز کجا و در جای خودش! پارک قدیمی لاله با درختان قدیمی کهنسال از دارایی‌های معنوی و ارزشمند شهر است که باید محافظت شود. مگر برای سرمایه‌گذاری‌های شهرداری جا در این کلان‌شهری اینها کم است که باید به گوشه‌های پارک‌ها و باغ‌های قدیمی چشم

بدوزد؟ آری، در گزینه‌های مختلفی که تاکنون برای ارتباط شورا با شهردار در جهان مطرح شده‌اند، احتمالاً آن چیزی که به درد شهر ما می‌خورد، ترکیب شورای قوی/ شهردار متخصص و باکفایت است. اگر اعضای شورا خود را وامدار عموم مردم شهر - و نه صرفاً نیروهای سیاسی ممتاز و سرمایه‌دار - بدانند و واقعا از طرف مردم محلات ۳۵۲گانه تهران بزرگ و به خاطر آشنایی‌شان با مسائل و مضامین مختلف کلان‌شهر انتخاب شده باشند و هدف‌شان از ورود به کار شورا بهبود و کنترل و اداره وضع شهر باشد، روشن است که باید بتوانند شهرداری را در گام‌های اجرایی‌اش راهنمایی و هدایت کنند. اگر قوانین موجود که در طول این ۴۵ سال بعد از قانون اساسی نوشته و تکمیل شده‌اند، برای این کار کفایت نکنند، واضح است که باید تکمیل شوند. همچنین در شهرداری‌های مناطق همان‌طور که جناب مهندس چمران این روزها فرمودند، ممانعتی نباشد و «شهردار به هنگام حضور و بازدید اعضای شورا از مناطق در محل حاضر شود. باید از سوی شهرداری‌ها اطلاع‌رسانی شود تا شهروندان بتوانند گاهی یافته و مشکلات خود را طرح کنند».

همزمان با نمایشگاه کتاب ۳۰٪ تخفیف نمایشگاه مجازی انتشارات شرق ۱۴ تا ۲۴ اردیبهشت ۱۴۰۳

شماره سفارشات ۰۲۱۸۸۹۴۲۰۳۵ ۰۹۱۰۲۰۴۳۹۲۴

کد تخفیف sharghbook1403